

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

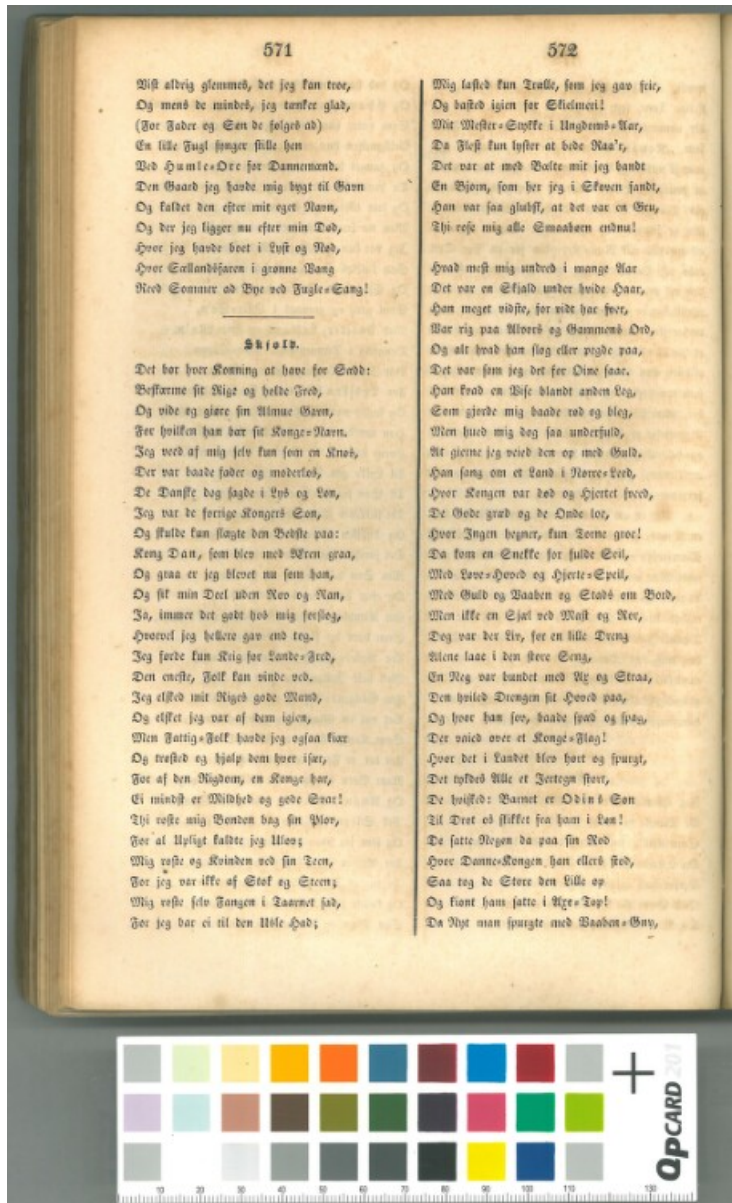
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 571. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm606/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

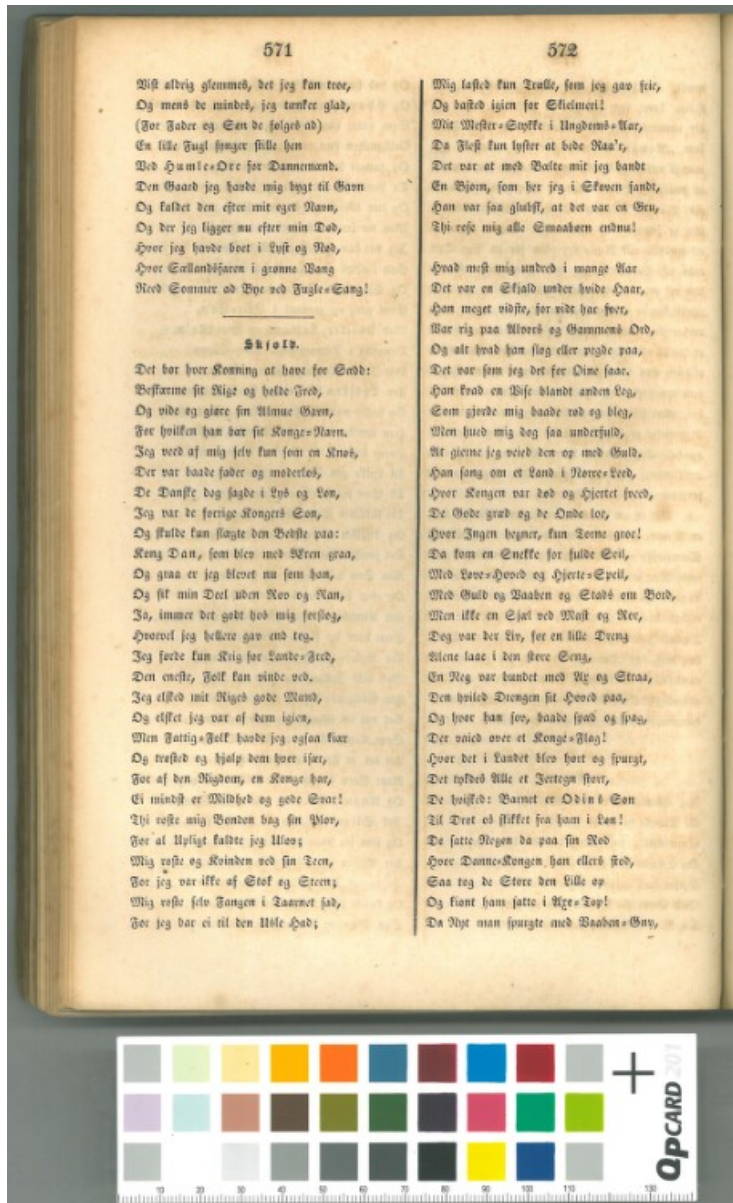
Mig aldrig glemmed, det jeg kan tro,
 Og mens de mindes, jeg tænker glad,
 (For Jader og Een de følger ad)
 En lille Tusl somer stille hen
 Ved Humle-Dre for Dammand.
 Den Gaard jeg havde mig bygt til Gaard
 Og kaldet den efter mit eget Navn,
 Og der jeg ligger nu efter min Død,
 Hvor jeg havde boet i Lyf og Nød,
 Hvor Eallandshæren i grønne Wang
 Hved Sønnen ad Byr ved Bugle-Sang!

Skjold.

Det har vært Koning at have for Sødd:
 Beskrive sit Nige og helte Fred,
 Og vide og giere sin Almue Gavn,
 For hvilken han har sit Konge-Navn.
 Jeg ved af mig selv kun som en Knud,
 Der var baade foder og moderled,
 De Danste dag sagde i Hys og Ven,
 Og var de færdige Kongens Son,
 Og skulde kun søgte den Bedste paa:
 Kong Dan, som blev med Hæren gaa,
 Og gaae er jeg blevet nu som han,
 Og sit min Del uden Noe og Naan,
 Ja, imma det godt hed mig fæstles,
 Hvorved jeg helere gav end teg.
 Jeg færdig kun Reis for Lande-Fred,
 Den eneste, Høll kan vinde ved.
 Jeg elsked mit Nige gode Mand,
 Og elsket jeg var af dem igjen,
 Men fattig-Høll havde jeg ogsaa færd
 Og trostid og Hjelp dem hør i færd,
 For af den Høghed, en Konge har,
 Et mindst er Mildhed og gode Gnar!
 Thi røste mig Bønden bag sin Plor,
 For al Høfagt kaldte jeg Hlor,
 Mig røste og Koinden ved sin Teen,
 For jeg var ikke af Stof og Steen;
 Mig røste selv Tongen i Laarmet fad,
 For jeg var ei til den Høle Hød;

Mig kaldet kun Tralle, som jeg gav se,
 Og kaldet igjen for Elskende!
 Mit Mester-Snyffe i Ungdoms-Nar,
 Da Høll kun hørte at bide Naar,
 Det var at med Valte mit jeg kaldt
 En Hjem, som hør jeg i Eftersand,
 Han var saa gløst, at det var en Ørn,
 Thi røste mig alle Smakken endnu!

Hørd mest mig undred i mange Nar
 Det var en Skald under hvide Naar,
 Han meget vidste, for vidt har færd,
 Var rig paa Mødd og Gammens Ord,
 Og alt hvad han slog eller sigde paa,
 Det var som jeg det færd Dine faa.
 Han færd en Hise blandt anden Veg,
 Som gjorde mig baade ved og bleg,
 Men hvid mig dog saa underfuld,
 At gjeme jeg videt den og med Guld,
 Han sang om et Land i Hærske-Fred,
 Hvor Kongen var led og Hjertet færd,
 De Gode grød og de Onde lot,
 Hvor Ingen begynder, kun Løne gørd!
 Da kom en Enkelt for fulde Seil,
 Med Hærske-Hoved og Hjerte-Speil,
 Med Guld og Vaaben og Stødt en Hørd,
 Men ikke en Høll ved Nøll og Hørd,
 Teg var der Høll, for en lille Tøng
 Høllene laae i den Hørske Søng,
 En Høll var kaldet med Høll og Steas,
 Den høllid Dønggen sit Hørd paa,
 Og hør kan se, baade spød og spød,
 Det videt vore et Konge-Slæg!
 Hvor det i Landet Høll hør og spørd,
 Det rørdet Høll et Hørske Hørd,
 De Høllid: Barmet er Odin's Son
 Et Dret og Høllid fra ham i Hørd!
 De færd Dønggen da paa sin Hørd
 Hvor Døngge-Kongen han elsked Hørd,
 Saa teg de Steere den Høllid og
 Og færdt ham færdt i Hørske-Lørd!
 Da Høll man spørdte med Vaaden-Søng,

Mig aldrig glemmed, det jeg kan tro,
 Og mens de mindes, jeg tænker glad,
 (For Jader og Een de følger ad)
 En lille Tusl somer stille hen
 Ved Humle-Dre for Dammand.
 Den Gaard jeg havde mig bygt til Gaard
 Og kaldet den efter mit eget Navn,
 Og der jeg ligger nu efter min Død,
 Hvor jeg havde boet i Lyf og Nød,
 Hvor Eallandshæren i grønne Wang
 Hved Sømmen ad Bye ved Bugle-Sang!

Skjold.

Det var vor Koning at have for Sædd:
 Beskrive sit Nige og helte Fred,
 Og vide og giere sin Almue Gavn,
 For hvilken han var sit Konge-Navn.
 Jeg ved af mig selv kun som en Knæ,
 Der var baade foder og moderked,
 De Danste dog sagde i Hys og Ven,
 Og var de ferige Kongens Son,
 Og skulde kun sige den Bedste saa:
 Kong Dan, som blev med Hæren gavn,
 Og gaae er jeg blevet nu som han,
 Og sit min Del uden Kæo og Nan,
 Ja, imma det godt hed mig ferske,
 Hvorved jeg helere gav end teg.
 Jeg ferde kun Kæig for Lande-Fred,
 Den eneste, Høll kan vinde ved.
 Jeg elsked mit Nige gode Mand,
 Og elsket jeg var af dem igjen,
 Men fattig-Høll havde jeg ogsaa fæer
 Og trofæd og Høll dem hore især,
 For af den Høghed, en Konge var,
 Et mindst er Mædighed og gode Vær!
 Thi røste mig Bønden bag sin Vler,
 For al Høfagt kaldte jeg Høer;
 Mig røste og Koindeu ved sin Ten,
 For jeg var ikke af Stof og Sten;
 Mig røste selv Tongen i Laarmet fad,
 For jeg var ei til den Høle Hød;

Mig kaldet kun Trælle, som jeg gav se,
 Og kaldet igjen for Skelmeit!
 Mit Mester-Snyffe i Ungdoms-Kar,
 Da Høll kun hyste at bide Naar,
 Det var at med Valte mit jeg kaldt
 En Hjem, som her jeg i Skoven fandt,
 Han var saa gløf, at det var en Ørn,
 Thi røste mig alle Sømmen endnu!

Høed mest mig undred i mange Kar
 Det var en Skald under hvide Haar,
 Han meget vidste, for vidt hore fæer,
 Var rig paa Møer og Gammens Ord,
 Og alt hore han slog eller vidde saa,
 Det var sin jeg det fer Dine faa.
 Han fæed en Høe blandt anden Væ,
 Som giere mig daade ved og bleg,
 Men hore mig dog saa underfuld,
 At giere jeg vidde den og med Guld,
 Han sang om et Land i Høer-Ked,
 Hvor Kongen var led og Hjertet fæed,
 De Høde græd og de Høde lot,
 Hvor Ingen begyner, kun Leene gøer!
 Da kom en Enkelt for fulde Seil,
 Med Høer-Høved og Hjerte-Speil,
 Med Guld og Vaaden og Stødd om Høid,
 Men ikke en Høel ved Høll og Høer,
 Teg var der Høer, fer en lille Terng
 Høene laae i den Høer Seng,
 En Høer var kaldet med Høer og Stæer,
 Den høied Diergen sit Høved paa,
 Og hore han fer, hore fæed og Høer,
 Det vidde vore et Konge-Slæg!
 Hvor det i Landet hore hore og spurgt,
 Det røstet Høer et Høer-Høer,
 De Høll: Barmet er Odin's Son
 Et Dret og Høll for ham i Len!
 De fæte Høer da paa sin Høer
 Hvor Danne-Kongen han elsket fæed,
 Saa teg de Høer den Høer og
 Og fæer han fæte i Høer-Løp!
 Da Høer man spurgt med Vaaden-Sny,